

Sygn. akt II CSK 91/19

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku G.B. i I.B.
przy uczestnictwie G.
Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 25 września 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. orzeka, że wnioskodawcy i uczestnik ponoszą koszty związane ze swym udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 25 września 2018 r. Sąd Okręgowy w P., uwzględnivszy częściowo apelację uczestnika G. S.A. w W. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w N. w ten sposób, że obniżył jednorazowe wynagrodzenie za ustanowienie służebności przesyłu do kwoty 27.238 zł, oddalając wniosek G.B. i I.B. w części dotyczącej wynagrodzenia w pozostałym zakresie.

Wnioskodawcy w skardze kasacyjnej, opartej na podstawie naruszenia art. 305² § 2 k.c. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania tym, że „w sprawie konieczne jest

rozważenie (...) kwestii: - Czy Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy zinterpretował intencje Sądu Najwyższego zawarte w uchwale III CZP 88/15". Skarżący uzasadnili wniosek następująco: „w niniejszej sprawie konieczne jest rozważenie przez Wysoki Sąd kwestii: Czy Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy zinterpretował intencje Sądu Najwyższego zawarte w uchwale III CZP 88/15. W uzasadnieniu Postanowienia Sąd Okręgowy skupia się na tej części uchwały III CZP 88/15, w której Sąd Najwyższy wskazuje, iż służebność nie dotyczy strefy kontrolowanej. Ten element jest ostatnio bezsporny. Całkowicie natomiast pominął tą część uchwały gdzie Sąd Najwyższy mówi o odszkodowaniu i o tym, że w konkretnych sytuacjach powinno obejmować także tą strefę. Zdaniem skarżących Orzeczenie Sądu Okręgowego jest sprzeczne z treścią uchwały III CZP 88/15. Sąd Najwyższy powinien rozstrzygnąć czy rozumowanie i rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie jest prawidłowe i czy powinno być takie jak w uchwale Sądu Najwyższego Sygn. akt III CZP 88/15, a przynajmniej takie jak ją interpretuje w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w N. w swoim postanowieniu z dnia 27 grudnia 2018 r. sygn. akt I Ns 36/15”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel obowiązku wynikającego z art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać zrealizowany wyłącznie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z tych przyczyn, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania jest poprzedzone badaniem, czy okoliczności, które skarżący wskazał w skardze, odpowiadają przyczynom kasacyjnym przewidzianym przez art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno nawiązywać przynajmniej do jednej z przyczyn wymienionych w tym przepisie, nie zaś do dowolnych okoliczności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135 i z dnia 20 grudnia 2013 r., V CSK 169/13, niepubl.). Uzasadnienie

wniosku nie może też ograniczać się do samego wskazania konkretnej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania bądź przytoczenia dowolnych argumentów. Skarżący powinien w formie wyodrębnionego, samodzielnego wywodu prawnego przedstawić szczegółową argumentację prawną w celu przekonania Sądu Najwyższego, że - na gruncie danej sprawy - powołana przez niego przyczyna rzeczywiście zachodzi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2008 r., I CSK 499/07, niepubl).

Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Konfrontacja przytoczonego w całości wniosku z uzasadnieniem z tymi wymaganiami prowadzi do oczywistej konkluzji, że skarga kasacyjna wnioskodawców ich nie spełnia.

Wnioskodawcy nie powołali żadnej z przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Wskazana w skardze kwestia nie odpowiada żadnej z tych przyczyn, a „uzasadnienie” wniosku nie zawiera argumentacji, którą można by kwalifikować jako zgodną z wymaganiami uzasadnienia którejkolwiek z nich. Skarżący w istocie zmierza wyłącznie do poddania kontroli trafności zarzutu, na którym skarga została oparta.

Należy uzupełniając przypomnieć, że skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej prawomocnych orzeczeń, a rolą Sądu Najwyższego nie jest usuwanie wszystkich ewentualnych wad i uchybień kwestionowanych rozstrzygnięć.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając stosownie do art. 520 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

as]

jw